

השובר, והוא מסרו לידי השליש, ובכך האמינו⁽²¹⁾.

וכן יוצא לאחר חיתום שטרות נמי כשר, כיון דאי לאו דפריע שאם החוב לא היה פרוע — לא הוה מרע ליה לשטריה, לא היה כותב את השובר בשטר, שהרי השובר פוגם את הראיה שבשטר⁽²²⁾.

או שיוצא השובר לאחר חיתום שטרות שיצא לפנינו כשהוא כתוב בשטר חוב אחר החתימה — כשר.

ומבארין: הטעם שהשובר כשר כשהוא יוצא מתחת ידי שלישי — דהא הימניה שהרי האמינו מלוח לשליש, שהרי המלוח כתב את

הדרן עלך שנים אוחזין

שהוחזק השובר בבית דין [כמבואר ברא"ש ונמוקי יוסף כאן], ולפי זה כתב, שזה דווקא בידוע שהוא שלישי, אבל אם לא ידוע, והמלוח טוען שלא עשאו שלישי, אינו נאמן.

22. הגהות אשרי [סוף פרק זה בורר] בשם הר"ב מרגנשבורג סובר, כי מדובר באופן שהמלוח עצמו מסופק, אבל אם טוען ברי שלא נפרע, נאמן במיגו, אם יכול לגוזזו כגון שכתוב בקצה השטר. ויש החולקים [הגהות אשרי שם, ב"ח סה כט, ש"ך סה עא], וטעמם כיון שיש חזקה "דאי לאו דפריע לא הוה מרע ליה לשטריה" ומיגו במקום חזקה, היא בעיה שלא נפשטה, ואין מוציאין ממון מספק.

עליו] בפירוש הראשון, וכן בהגהת מרדכי ובחידושי הריטב"א פירשו, שאין עליו עדים כלל, ונאמן השליש משום שגם השטר בידו, והקשו הרשב"א והגהות אשרי [סוף פרק זה בורר] על פירוש זה, כיון שהשטר בידו הרי נאמן משום שבידו ליתנו ללוח, ולמה לי שובר כלל.

ולפירוש רש"י ושאר הראשונים אין השטר ביד השליש, ולכן אם אין עדים חתומים על השובר, חספא בעלמא הוא ואין השליש נאמן.

21. הש"ך [סה סג] כתב, שסברת הימניה מועילה אף כשאין לו לשליש מיגו, כגון